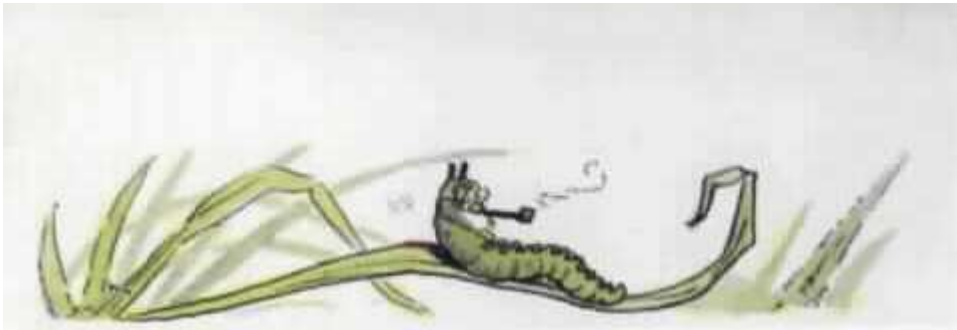

אדון אצבעוני ואישתו

"אולי ראית את הגברת אצבעוני, טומי
החרגול?" קרא אצבעוני.
"ישנתי" ענה טומי החרגול "ולא ראיתי אותה
כלל."
"וי לי, וי!" קרא אצבעוני, היא לא הייתה בבית
במשך כל היום."
"אולי היא הלכה לבקר את סבא זחל" הציע
טומי החרגול כשהוא מנפנף בכנפיים ומניע
את עלה הדשא מעלה ומטה.

אצבעוני הודה לטומי החרגול ורץ לביתו של
סבא זחל. סבא זחל ישב על עלה דשא
המתנדנד ברוח קלה ועישן את מקטרת
החרס שלו.
"הו, סבא זחל! אולי ראית את גברת אצבעוני!"

אצבעוני רץ תחת השיחים עד שהגיע למקום
שם ישב טומי החרגול על עלה דשא והתנדנד
ברוח.

היא לא בבית ואני לא יכול למצוא אותה!"
קרא אצבעוני.
"כן, ראיתי אותה הבוקר, הולכת שם בשביל
עם סל האצטרובלים שלה" ענה סבא זחל
ונשף ממקטרתו שתי טבעות עשן. "אולי
הלכה לחנות המכולת של הצרצרים, לקנות
דבר מה" הוסיף סבא זחל כשהוא מתנדנד
ברוח על עלה הדשא.
אצבעוני הודה לסבא זחל ורץ בשביל הצר.
כשעבר מתחת קבוצת פרחים שמע פתאום
קול עליז, "הי! אצבעוני! לאן אתה ממהר?"
אצבעוני ראה את בילי הדבור שישב על אחד
הפרחים והתנדנד ברוח קלה.
"גברת אצבעוני לא הייתה בבית כל היום!"
אמר אצבעוני "ואני לא מוצא אותה בשום
מקום."
"המממ" ענה בילי הדבור "תן לי לחשוב!
המממ!" כך הוא עשה כשחשב חזק מאוד
"אולי היא הלכה לבקר את סבא זחל, מר
אצבעוני."
"לא!" ענה אצבעוני "הלכתי אליו, וגם לחנות

מכולת של הצרצרים, אבל היא לא הייתה
שם!"
"עלה על גבי, אצבעוני ואעזור לך למצוא
אותה!" אמר בילי הדבור, והוא נפנף בכנפיים
והניע את הפרח הנה והנה. אצבעוני טיפס על
גבעול הפרח והתיישב על גבו של בילי
הדבור.
"נעלה גבוה באוויר, כדי שנוכל לראות את כל
הסביבה" אמר בילי הדבור והוא הניע את
כנפיו בחוזקה ועלה גבוה.
בילי הדבור ואצבעוני סקרו בקפדנות את כל
הסביבה אך לא ראו את גברת אצבעוני בשום
מקום. אך פתאום העיניים החדות של בילי
גילו משהו נוצץ ליד בריכת המים והם עפו
בכוון זה.
זה היה בית חדש עשוי מפחית מתכת. הדלת
הייתה סגורה. אצבעוני ירד מגבו של בילי
הדבור ודפק בדלת.
טוק-טוק-טוק
"גררומפ, גררומפ" אמר קול עמוק
מבית-פחית. אצבעוני הציץ דרך החלון וראה

שם את הופי הקרפדה הזקנה יושבת עם פה מלא לביבות.

אצבעוני הרים אבן קטנה ודפק חזק יותר בדלת טוק-טוק-טוק. הופי הקרפדה הזקנה פתחה את הדלת כשהיא מחזיקה לביבה אחת ביד ושניה בפה. "גררומפ, גררומפ"

היא אמרה.

"איפה הגברת אצבעוני?" שאל בילי הדבור כשהוא מזמזם חזק סביב ראשה של הופי הקרפדה.

"אינני יודעת!" ענתה הופי הקרפדה הזקנה אחרי שבלעה את הלביבה. "כן, את יודעת!" קרא אצבעוני כשהוא תופס את ידה של הופי הקרפדה "מי הכין לך את הלביבות?"

בילי הדבור התחיל לזמזם חזק יותר סביב ראשה של הופי הקרפדה וזו מצמצה בעיניה ואמרה בסוף "היא נעולה במטבח!" אצבעוני רץ מהר למטבח וחזר עם הגברת אצבעוני. הופי הקרפדה הזקנה סגרה אותה במטבח, כדי שתטגן לה הרבה לביבות. אצבעוני היה כל כך שמח לראות את הגברת אצבעוני שכמעט התחיל לבכות. ובילי הדבור אמר להופי הקרפדה הזקנה "את חייבת לעזוב עכשיו את אזורנו. אנו לא מסכימים להתנהגות כזו כאן בעיר הקטנטנים!" והופי הקרפדה הזקנה אספה את כל דבריה במטפחת אדומה ויצאה מהעיר. בילי הדבור רדף אותה, עף סביב ראשה וזמזם כול הזמן כשהיא קפצה בדרך "הופפיטי-הופ, הופפיטי-הופ" ולא הביטה לאחור. אצבעוני והגברת אצבעוני חזרו הביתה וכשבילי הדבור חזר וסיפר להם כי גירש את הופי הקרפדה הזקנה עד הנחל, הם ידעו שהיא כבר לא תטריד אותם יותר.

הגברת אצבעוני אמרה שהיא טיגנה לביבות כל היום, אך היא לא עייפה ויכולה לטגן עוד קצת. והיא הכינה המון לביבות, ובילי הדבור עף הביתה והביא דלי של דבש. היו להם לביבות כה רבות שגברת אצבעוני ביקשה מבילי הדבור לעוף ולהזמין את כל השכנים, שיעזרו להם לאכול אותם. טומי החרגול, סבא הזחל והידידים האחרים של בני אצבעוני באו ואכלו לביבות טעימות מרוחות בדבש. ואחרי שהלביבות נאכלו כולן, נתנו ידיים זה לזה ורקדו עד מאוחר בלילה, כשהצרצרים מנגנים להם.

